

PHẦN X

Mẹ ơi, nhanh lên ! - Tiếng Đình Huy gọi lớn.

Mai An tay bung mâm cà phê sáng của chồng vừa dùng xong xuống bếp, nghe tiếng gọi bập bẹ của Đình Huy không khỏi tức cười, nằng nừng lại trả lời con :

- Nói chưa rõ bày đặt kêu to nữa. Mẹ đang làm công chuyện, con hỏi mẹ hoài làm sao mẹ làm kịp được.

Mai An tiếp tục công việc của mình, chợt nghe tiếng giầy tí tí của con phía sau lưng.

Mai An quay lại cười hỏi :

- Con vào nhà làm gì, không ở ngoài vườn với ba đi. Mẹ còn phải rửa xong chỗ ly tách này nữa rồi mình cùng đi.

Đình Huy phụng phịu :

- Con không chịu, không chịu. Mẹ nhanh lên !

- Ừ

Mai An dịu dàng trả lời con. Đình Huy là con trai của Mai An và Đình Trung, là đứa con tinh thần của cả hai vợ chồng nàng nên được yêu mến hết mực. Ngày Mai An và Đình Trung lấy nhau, Mai An một mực đòi sanh con, còn Đình Trung thì can ngăn hết lời bởi là một bác sĩ, anh hiểu thế nào là nguy hiểm đối với người có bệnh tim mà mang thai sanh con. Dù vậy, Mai An muốn đáp lại tình yêu với chồng bằng đứa con này và nàng đã thành công khi sanh ra Đình Huy bụ bẫm, dễ thương. Mai An nhớ lại ánh mắt ngời ngời hạnh phúc của chồng nàng khi ẵm con vào lòng và những lời cảm ơn mà Đình Trung dành cho nàng.

Đình Trung ngày ngày sau khi tan sở làm là lại mau mau về chơi với vợ và con, chở nàng và con về cúng viếng mẹ nàng thường xuyên. Căn nhà nàng mấy năm nay rộn rã tiếng cười. Mai An muốn tự tay mình nấu nướng chăm sóc cho chồng và con, nên không mượn người phụ việc. Vú già giúp việc cho Đình Trung giờ cũng được nghỉ ngơi từ lúc có Mai An. Đình Trung và Mai An luôn coi bà là người thân của đời mình, và quan tâm chăm sóc bà như người mẹ thứ hai của mình.

Đình Trung cầm bó hồng mới cắt ngoài vườn vào đưa cho Mai An và nói :

- Sáng nay hoa hồng nở đẹp quá, em chung ngay phòng khách nha. Lâu lắm rồi bé Phương Thanh mới lên chơi, phải làm cho nhà cửa vui vẻ hẳn lên mới được. Em cũng phải nhanh tay lên rồi mình cùng đi, chứ cháu xuống xe mà không thấy mình thì e rằng cháu sẽ sợ đó.

- Dạ, em xong ngay đây.

Đình Trung bế xốc con lên nói :

- Ba thấy sáng nay con cứ hỏi mọi người quýnh cả lên, con ham đi chơi hay muốn gặp chị Hai ?

- Dạ, con muốn gặp chị hai, con nhớ chị con quá. - Đình Huy ngọng nghịu trả lời

Mai An cười nói :

- Anh thấy con anh xạo ghê chưa, nó có nhớ chị nó ra sao đâu mà bày đặt nói muốn gặp chị. - Nàng bẹo má Đình Huy nói

- Xạo quá đi anh ơi ! Ai mà tin con nôi chứ.

Mọi người cùng cười lớn làm Đình Huy xấu hổ quay đi chỗ khác. Đình Trung nói :

- Xạo là giống ba hay giống mẹ, anh nhớ anh đâu có xạo đâu.

- Anh này... bộ anh nói em hay xạo xự lắm hả ? Em giận hai cha con anh luôn bây giờ.

Đình Trung cười giả lả :

- Thôi mà, anh giỡn có chút xíu mà cũng giận. Em không thích thì mai một anh không nói như vậy nữa.

- Anh chỉ giới nịnh vợ thôi. - Mai An cười nói.

- Nịnh vợ mình chứ phải nịnh vợ người ta đâu mà sợ.

Cả nhà lại cười thoải mái. Thoáng chốc mà công việc cũng xong, Mai An lau tay cùng chồng đi ra.

Đình Huy nũng nịu :

- Mẹ ! Mẹ ẵm con đi, con mỏi chân quá nè.

Mai An trêu con :

- Mẹ ẵm không nổi, con lớn rồi mà còn đòi ẵm, không biết xấu hổ,lêu lên.

Đình huy nài nỉ :

- Đi mà, mẹ ẵm con đi, con mỏi chân quá nè. . .

- Trời ạ ! Con liến khí quá nha ! Nãy giờ ba ẵm, mới đi bộ được vài bước chân mà đã than mỏi rồi hả.

Đình Trung nói với con xong quay qua nháy mắt với vợ, lớn tiếng nói :

- Mai An à ! Con nó mệt quá, em bảo nó ở nhà với Bà vú đi. Hai vợ chồng mình đi cho kịp, kéo bé Thanh đợi.

Hiểu ý chồng, Mai An cũng lớn tiếng trả lời :

- Dạ. - Nàng quay qua nói với con

- Thôi, con ở nhà đi nha.

Đình Huy hoảng hốt la lên :

- Con không có mệt, cho con đi với

Đình Trung nhìn Mai An, cả hai cười khúc khích làm Đình Huy thêm xầu hổ nói lí nhí :

- Chút nữa con nói với chị Hai nè, ba mẹ ăn hiếp con.

- Ai bảo con lớn mà nhõng nhẽo làm gì.

Khi tất cả đã yên vị trong xe rồi, Đình Trung mới nói :

- Kỳ này bé Thanh lên chơi, em nhớ bảo con ở chơi lâu lâu nha. Anh sẽ xin nghỉ phép để đưa mẹ con em cùng đi chơi. Dù gì lâu rồi gia đình mình cũng không đi chơi xa.

- Dạ.

Mai An trả lời chồng mà lòng thầm cảm ơn tạo hóa đã thương mà cho nàng có Đình Trung, một con người có tấm lòng nhân ái,bao dung.

Xe chạy qua các con đường nhỏ rồi ra đến chợ. Đà Lạt sáng nay trời trong, nắng đẹp Sau nhiều ngày mưa dầm dề, giờ mọi người mới được thả bộ khắp phố. Những du khách đến Đà Lạt phần lớn thích đi mua sắm ở chợ rồi ngồi uống cà phê và ngắm cảnh.

Mai An chợt mỉm cười làm Đình Trung hơi thắc mắc :

- Em nghĩ gì mà cười một mình vậy ?
- Dạ không có gì, em chỉ nhớ lại ngày xưa thôi.

Đình Trung nhíu mày hỏi :

- Ngày xưa há, là lúc nào ?
- Lúc mà chiều chiều em ngồi uống nước bên quán Nam Giao, có người cứ đến làm phiền em hoài.

Đình Trung chợt hiểu ra, chàng cười ha hả, tinh nghịch hỏi :

- Ai làm phiền em, sao không kêu anh xử lý giùm cho ?

Mai An cũng bóng gió nói :

- Còn ai nữa mà bày đặt đòi xử lý !

Nói xong, hai vợ chồng nàng cười lớn làm Đình Huy cũng cười theo.

Mai An gheo con :

- Ai cho con cười ké, có hiểu gì không mà cười, xấu hổ quá.

Đình Huy ngúng nguẩy :

- Ủ con chẳng thương mẹ nữa, mẹ gheo con hoài.

Mai An giả lả :

- Thôi mà, con trai mà sao dễ giận dữ vậy hả. Con phải học ba con kia, trầm tĩnh như vậy mới tốt.

Đình Trung cười vợ :

- Em làm như con lớn lắm vậy, nói như vậy làm sao con hiểu hết được hả.

- Chứ anh không nghe ông bà mình có câu : "Cây non dễ uốn" là gì, bây giờ mình cứ nói đi, lớn lên hiểu cũng chưa muộn mà.

- Em nói cũng có lý. - Đình Trung gật đầu tán thành.

Những lời nói vui vẻ giữa Mai An và Đình Trung không khóa lấp được nỗi mong ngóng con gái của nàng. Mai An nhìn ra ngoài đường trông cho mau đến nơi.

Sau tám năm ly hôn với Mạnh Toàn, nhiều lần Mai An xuống thăm và rước Phương Thanh lên chơi. Nhưng lần này khác với mọi khi, lần này con nàng tự muốn lên thăm nàng. Điều này thật ngoài sức tưởng tượng của Mai An, vì vậy nàng càng thêm mong ngóng được gặp con.

Đình Trung hiểu tâm trạng của Mai An, chàng giả lả nói :

- Không biết xe đến chưa nữa, anh mong gặp cháu quá.

Mai An đang hồi hộp trong lòng, nghe chồng nói như cỏi được tẩm lòng, nàng cũng nói theo :

- Lâu rồi không gặp con; em cũng mong quá

- Mai An này ! Em có nhận ra là bé Thanh càng lớn càng giống em không ? Anh thấy con bé tính tình kín đáo lại thông minh, xinh đẹp, thật là giống em.

Mai An nghe chồng khen con gái riêng của mình thì càng mừng rỡ, nàng hãnh diện nói :

- Con giỏi hơn em nhiều, giờ đang học Đại học Kinh tế, em làm sao bằng con được mà anh khen dữ vậy. Nói chung, con hơn em nhiều thứ lắm.

- Dù vậy con vẫn phải học em bởi tính thương người và lòng nhân ái. Anh thấy em là nhất rồi.

- Anh cứ nói quá ! Anh biết không, ngày trước em cứ lo lắng không biết con có chịu hiểu và thông cảm cho em không. Em sợ con oán giận mà không chịu về Đà Lạt nữa chứ.

Đình Trung trấn an Mai An :

- Em đừng lo, khi con người ta trưởng thành lại được tiếp thu nền giáo dục tốt thì ý thức con người càng thay đổi, con sẽ dần hiểu và thương em hơn.

- Dạ, được như vậy thì còn gì bằng.

Xe chạy nhanh trên con đường dài ra bên xe, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau, chỉ có Đình Huy là đứng lên ngồi xuống quây phá đủ thứ làm Đình Trung phải nhắc nhở :

- Con phá quá, mai một ba không cho con theo nữa, ở nhà một mình luôn đó nha.

Đình Huy tiu ngửu ngồi xuống, lâu lâu lại liếc chùng sang nhìn thái độ của ba.

Phương Thanh vừa xuống xe đã lách dòng người nườm nượp đón người thân và những tài xế taxi, xe ôm đang cố kéo nàng đi xe họ thì bắt gặp ánh mắt thân thương của mẹ mình. Nàng chạy nhanh lại quên mất hai tay đang xách hai giỏ sách nặng, miệng mừng rỡ kêu lên :

- Mẹ ! Mẹ đón con đó à ? Mẹ đợi con có lâu không ?

- Cũng lâu, nhưng không sao. Con có mệt lắm không ?

Mai An lòng mừng vui khôn tả hết được, tim nàng đập rộng ràng khi thấy Phương Thanh. Nàng dịu dàng hỏi con :

- Con đi đường mệt lắm hả con, đưa giỏ cho mẹ xách cho. Có dượng và em Huy cùng đi đón con.

- Con không mệt, gặp mẹ là con mừng quá. Dượng và em đâu mẹ ?

Phương Thanh vừa hỏi xong thì đã nghe giọng Đình Huy lú lo đằng sau :

- Em nè chị Hai ! Em đi đón chị Hai nè !

- Con chào dượng. Chị Hai chào em. Cảm ơn em nha Huy.

- Dạ ! Đình Huy lễ phép trả lời.

Mai An thảng thất hỏi con :

- Trời ơi ! Con xách cái gì mà nặng dữ vậy hả Phương Thanh ?

- Dạ, quần áo và một ít quà cho dượng cho em và cho mẹ. Lâu quá rồi còn gì, kỳ này con muốn ở chơi lâu một chút.

Đình Trung cười nhìn Phương Thanh đầy tình cảm nói :

- Con cứ ở chơi thật lâu vào, mẹ và em con ngày đêm mong ngóng con đó. Giờ có con tâm sự cho đã luôn.

- Dạ.

Mai An thâm cảm ơn Đình Trung đã hiểu và thông cảm cho nàng, bởi ngoài anh và Đình Huy ra thì Phương Thanh là người thân yêu nhất của nàng.

Căn nhà rộng thênh thang của vợ chồng Mai An rộn rã tiếng cười từ ngày Phương Thanh về chơi. Đình Trung xin nghỉ phép mấy ngày để làm tài xế đưa gia đình đi chơi.

Tuy vậy, những lúc không có ai thì bé Thanh lại ngồi suy nghĩ triền miên, gương mặt buồn vùi vùi làm Mai An lo lắng. Nàng đợi Đình Trung đi khỏi mới hỏi nhỏ con :

- Sao con ưu tư quá vậy ? Có chuyện gì buồn sao con ?

- Dạ, không có gì hết mẹ ạ. Tại con ngồi một mình nên thấy cô đơn vậy thôi. Giờ có mẹ, con vui rồi nè.

- Đừng dối mẹ Phương Thanh à. Dượng chở em đi công chuyện rồi, con có gì gút mắt cứ nói cho mẹ nghe, biết đâu mẹ chia sẻ được với con.

- Con chỉ sợ...

Giọng bé Thanh ngập ngừng làm Mai An càng thêm ngạc nhiên, nàng hỏi con :

- Con sợ điều gì mới được chứ ?

- Con chỉ sợ làm mẹ buồn, con sợ mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống vốn dĩ đầy niềm vui và hạnh phúc của gia đình mẹ.

Mai An nghe nói mà lòng se thắt, bởi giờ đây nàng đã có một gia đình mới, mà con nàng thì đang e ngại sợ làm ảnh hưởng.

Mai An cố vỗ về con :

- Con thật sự đã trưởng thành rồi, giờ con suy nghĩ mọi chuyện sâu sắc hơn, mẹ thấy mừng lắm. Nhưng con cứ nói đi, mẹ giúp được gì cho con không ?

- Con muốn xin mẹ một điều.

- Điều gì con ? Làm gì mà cứ úp úp mở mở hoài vậy.

Phương Thanh ngập ngừng suy nghĩ mãi, cuối cùng rồi cũng nói :

- Mẹ ! Con muốn được về sống với mẹ luôn, không biết có nên không ?

Mai An mừng rỡ nói :

- Còn điều gì sung sướng hơn nữa chứ. Bấy lâu nay mẹ chỉ mong được có con bên cạnh thôi. Con cứ về đây ở với mẹ đi Thanh.

- Nhưng còn dưỡng, biết dưỡng có đồng ý không.

- Con đừng quá lo lắng, dưỡng là người có tấm lòng nhân hậu bao dung. Nhiều lần dưỡng bảo mẹ đón con về ở luôn, nhưng con đâu có đồng ý đâu.

- Dạ, cảm ơn mẹ, con mừng quá.

Mai An chợt hỏi con :

- Con về đây, ông bà nội có đồng ý không đó. Mẹ nhớ ông bà nội quý con lắm, xa con ông bà sẽ buồn nhiều hơn vui. Con nên xin phép họ đi.

- Dạ con biết mà. Nhưng gia đình ở dưới giờ chán lắm mẹ. Chỉ có ông nội là thương con thôi, chứ bà nội thì suốt ngày lo quần quýt bên em Mạnh Duy, con của dì Trang.

- Ai lại đi ganh tị với em, con thật xấu hổ quá.

- Con không ganh tị với em, nếu nó đúng là em con.

- Con nói gì mẹ chẳng thể hiểu nổi.

Mai An nhú mày thắc mắc.

Phương Thanh trầm ngâm rồi nói như tâm sự :

- Mẹ không biết đâu, chứ con nghe ba và dì cãi nhau hoài mới hiểu hết: Ba con dạo này thói chí làm ăn, buồn bã say xỉn ngày đêm, tội nghiệp lắm mẹ.

- Nhưng lý do ra sao, con nói mẹ nghe mới hiểu được.

- Dạ, từ từ con kể mẹ nghe. Ba con cưới dì Trang được hơn một năm thì không có con, bà nội ngày nào cũng than vãn thờ dài làm dì Trang bực mình nói lại những lời khó nghe. Ba con buồn nhưng không can thiệp nữa.

- Mẹ hiểu tánh bà nội con mà. Mai An trả lời con mà đầu óc nàng trở về với quá khứ, nàng nhớ những lời dằn vặt của mẹ chồng mà mấy năm trời nàng đã chịu đựng.

Phương Thanh lại tiếp tục kể :

- Ngày dì Trang sanh bé Duy, không khí trong nhà mới được thoải mái, ai cũng mừng vì em là em trai. Nội có em Duy rồi thì mừng rỡ lắm, quên luôn sự có mặt của con.

Thôi, đừng buồn con ạ. Cũng tại mình sanh ra đã là con gái, là phụ nữ rồi.

- Dạ, con biết mà mẹ. Ba con cũng mừng lắm, suốt ngày quần quýt bên dì và em. Cho đến cách đây nửa năm, dì Trang dắt em Duy đi dạo khi băng qua đường thì bị xe máy đụng phải vào nhà thương. Ba con lúc đó lo sợ lắm, ông chạy vào bệnh viện để tiếp máu cho em Duy. Nhưng khi bác sĩ thử máu mới biết là em Duy với ba không cùng nhóm máu.

- Là sao ? - Mai An ngạc nhiên.

- Ba nhờ người ta thử ADN mới phát hiện ra em Duy không phải là con mình, giờ ba con suýt sụp tinh thần lắm.

- Trời ơi ! Có chuyện động trời như vậy sao ?

- Dạ, ba giấu không nói cho nội biết, sợ nội buồn sanh bệnh. Nội buồn gặm nhấm ông ngày này qua ngày khác. Tội nghiệp lắm mẹ ơi !

- Vậy còn dì Trang thì sao ?

- Dì Trang diện lắm mẹ ơi, dì đi hoài à. Em Duy thì có nội chăm sóc giùm. Bà nội từ ngày có em Duy thì giao cửa hàng nữ trang cho dì Trang phụ trách coi ngó, bà rảnh tay ở nhà chơi với cháu nội. Em Duy được nội nuông chiều nên hư lắm, ai nói cái gì cũng cãi, đôi khi còn lấy đồ chơi người ta, chứ không ngoan ngoãn như em Huy đâu mẹ.

- Hồi trước, dì Trang cũng quan tâm đến con, nhưng dần dần dì chỉ lo cho mình em Duy thôi, nhiều khi la mắng con vô cớ làm con buồn lắm. Con định kỳ này nhập học sẽ xin vào ở ký túc xá luôn, những ngày nghỉ thì về đây với mẹ.

- Vậy cũng được đó con, con hỏi ý ba con chưa ?

- Dạ, ba con bị sốc thực sự vì không thể tin được là dì Trang dám ngoại tình rồi bắt ba phải nuôi con người khác. Bây giờ có nói chuyện với ba khó lắm, ông đang buồn bã, đi sớm về khuya, không còn thiết tha gì nữa cả. Con đợi khi nào ba lấy lại tinh thần như trước con sẽ nói.

- Ủ! tùy con.

- Chỉ tội nghiệp cho ông bà nội không biết em Duy là cháu của mình, mà cứ ngày đêm quỵn luyến. Con chỉ sợ đến ngày nào đó mà họ biết thì sẽ đau khổ

tận cùng đó mẹ. Di con giờ có cửa hàng của bà nên có tiền mua sắm đủ lắm, lại đi chơi với người này người nọ khiến ba càng thêm đau khổ.

Ba nói ba không ngờ di là người đàn bà phóng túng lả loi. Ba nói di đã làm ba mất đi hạnh phúc của gia đình mình.

Mai An nghe con nói mà chạnh lòng thương cảm, nàng ngập ngừng hỏi con :

- Thế ba có nói gì về mẹ không ?

- Dạ có! Hôm trước ba qua phòng con, ba xin lỗi con.

- Về chuyện gì hả con ?

- Ba xin lỗi con vì đã để con phải xa mẹ!. Ba nói tội của ba lớn lắm. Mẹ là người phụ nữ nhân hậu nhất mà ba đã được sống cùng, vậy mà ba lại làm tan vỡ gia đình, để mẹ phải ra đi. Ba nói con phải biết thương yêu quý trọng mẹ.

Mai An lòng mừng vui bởi chồng và con đã hiểu mình, nàng nói :

- Âu cũng là số phận cả con ạ. Mẹ và ba con hết duyên hết nợ nên mới mỗi người mỗi nơi. Mẹ rất mừng vì giờ đây con đã hiểu mẹ. Con hãy về sống chung với mẹ với dưỡng và em. Nghe tin này chắc dưỡng và em Huy mừng lắm đây.

- Dạ cảm ơn mẹ . Con mừng lắm.

- Mẹ cũng mừng vì con biết nghĩ đến mẹ trong lúc muộn phiền. Nơi đây đã là chốn bình yên của cuộc đời mẹ, giờ mẹ rất mừng nếu con cũng nghĩ như vậy.

- Dạ con sẽ ở bên mẹ luôn.

Mai An ôm con vào lòng, cảm nhận hạnh phúc tràn trề. Cả hai mẹ con cùng nhìn ra vườn hoa hồng phía trước để khẳng định đây là chốn bình yên của cuộc đời họ.

HẾT